СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЄРАРХІЇ ВІЛЬНОГО СВІТУ

з нагоди оснування

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ ВСІЄЇ КАНАДИ У ВІННІПЕҐУ

COLLECTIVE PASTORAL LETTER

OF THE UKRAINIAN CATHOLIC HIERARCHY IN THE FREE WORLD

on the occasion of the erection of

UKRAINIAN CATHOLIC METROPOLITAN SEE IN WINNIPEG

Українські католицькі владики, які взяли участь у торжествах створення першої Митрополії, що відбулися дня 12 лютого 1957 року, у Вінніпеґу. Це владики, які підписали Послання.

Сидять (зліва): Преосв. Єпископ **Амврозій Сенишин, ЧСВВ**, Апостольський Екзарх Стемфордського Екзархату; ВПреосв. Архиєпископ **Іван Бучко,** Апостольський Візитатор для українців у Західній Европі; ВПреосв. **Максим Германюк ЧНІ.,** Архиєпископ, Митрополит Вінніпеґський; Преосв. **Ніль Саварин ЧСВВ**, Єпископ Едмонтонський; Преосв. Єпископ **Гавриїл Букатко,** Апостольський Адміністратор Крижівецької Дієцезії в Югославії.

Стоять (зліва): Преосв. **Андрей Роборецький,** Єпископ Саскатунський; Преосв. **Йосиф Шмондюк,** Єпископ-Помічник Філядельфійського Екзархату, і Преосв. **Ізидор Борецький**, Єпископ Торонтонський. На знимці бракує ВПреосв. Константина Богачевського.

* * *

The Ukrainian Catholic high church dignitaries, who attended the ceremony of the Canonical Erecticn of the Ukrainian Catholic Metropolitan See of Winnipeg, which took place on February 12, 1957. These church dignitaries signed this Pastoral Letter.

Seated (left to right) are Their Excellencies: Most Rev. Bishop **Ambrose Senyshyn OSBM,** Exarch of the Stamford Exarchate; Most Rev. **Ivan Buchko,** Archbishop and Apostolic Visitator for Ukrainians in Western Europe; Most Rev. **Maxime Hermaniuk CSSR.,** Archbishop Metropolitan of Winnipeg; Most Rev. **Neil Savaryn OSBM,** Bishop of Edmonton; Most Rev. **Gabriel Bukatko,** Apostolic Administrator of Kryzivci, Yugoslavia.

Standing (left to right) are Their Excellencies: Most Rev. **Andrew Roborecki,** Bishop of Saskatoon; Most Rev. **Joseph Schmondiuk,** Bishop-Auxiliary of Philadelphia Exarchate, and Most Rev. **Isidore Borecky,** Bishop of Toronto. Missing in the above picture: Archbishop Constantine Bohachevsky.

Printed by THE REDEEMER'S VOICE PRESS,
YORKTON, SASK.

Випуск 138

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЄРАРХІЇ ВІЛЬНОГО СВІТУ
з нагоди оснування
УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ ЦІЛОЇ КАНАДИ
у Вінніпеґу

✠ МАКСИМ ГЕРМАНЮК, Архиєпископ Митрополит Вінніпеґський

✠ КОНСТАНТИН БОГАЧЕВСЬКИЙ, Архиєпископ тит. Бероенський, Апостольський Екзарх Філядельфійський

✠ ІВАН БУЧКО, Архиєпископ тит. Левкадійський, Апостольський Візитатор Українців у Зах. Европі

✠ АМВРОЗІЙ СЕНИШИН, Єпископ тит. Маїнський, Апостольський Екзарх Стемфордський

✠ НІЛЬ САВАРИН, Єпископ Едмонтонський

✠ ІСИДОР БОРЕЦЬКИЙ, Єпископ Торонтонський

✠ АНДРЕЙ РОБОРЕЦЬКИЙ, Єпископ Саскатунський

✠ ГАВРИЇЛ БУКАТКО, Єпископ тит. Северіянський, Апостольський Адміністратор Крижевацький

✠ ЙОСИФ ШМОНДЮК, Єпископ тит. Зевґми, Помічник Філядельфійський

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ Й ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ ТА ВОЗЛЮБЛЕНИМ ВІРНИМ

МИР У ГОСПОДІ Й АРХИЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Дорогі во Христі Браття й Сестри,

ВПРОДОВЖ тисячерічної історії нашої Церкви й нашого многострадального народу бувало з нагоди деяких особливо знаменних історичних подій збирались наші Єрархи, щоби у свідомості великого післанництва нашого народу на европейському Сході в торжественний спосіб відзначити ті події й намітити пляни на майбутнє для найкращого й найдоцільнішого завершення тих Богом наложених завдань, що тяжать на совісті Духовних Пастирів, що їх Дух Святий настановив на те, щоби пасли Церкву Божу (Дії 20, 28).

1. Третя Українська Митрополія

До таких особливо знаменних подій і нагод торжественного зібрання наших Церковних Єрархів належить передусім та подія, коли наші Церковні Єрархи, тобто наші світлі попередники, зібрались на початку XI-го століття до богоспасаємого Києва, Матері городів руських, щоби в торжественний спосіб посадити на Київському Престолі свого верховного Перво-єрарха—Митрополита Київського і всієї Руси. Ця подія отворила новий період історії цілої Східньої Европи та багатьох сумежних країн. Очолене київський Перво-єрархом східньо-европейське християнство сталось з тої хвилини невідлучним складником східньої вітки Христового Царства на землі; воно осяювало сумежні поганські простори, стаючи твердим заборолом християнської віри й християнської культури для цілого европейського Сходу на цілі століття аж по нинішний день. Саме нині це християнство подивугідним подвигом здержує наступ новітнього безбожницького поганства, створюючи на цих просторах гейби нову перво-християнську еру подвигу й мучеництва, що по словам Святіших Отців стане запорукою нового непереможного поширення християнства в світі.

Другою такою знаменною подією в житті нашої Церкви було те, що зібрало наших Церковних Єрархів тобто наших попередників у городі Льва, на початку XIX століття, щоби на руїнах, спричинених розбратом між Христовими учнями та насиллям тих, що убиваючи та переслідуючи їх, уважали, що приносять службу Богові, відновити новий осередок християнського вселенського післанництва і поставити з волі Святішого Апостольського Престолу на галицькому Престолі нового Перво-єрарха Антонія Ангеловича, що започаткував довгий ряд своїх світлих наступників: Михаїла, Григорія, Спірідона, Йосифа, Сильвестра, Юліяна, Андрея і вкінці другого Йосифа, окованого сьогодні у вериги страждання за Христову істину і за здійснення Христового заповіту: “Да вси єдино будуть”. Цього року минає від тієї хвилини півтори сотні років, записаних і золотими і крівавими буквами в історії Вселенської Церкви.

До таких знаменних подій можна зарахувати й нинішну історичну подію, що відбувається в пору найтяжчої траґедії, яку переживає наша Церква у Рідному Краю. Це подія, що є нагодою нинішного зібрання Церковних Єрархів нашого народу у вільному світі, в столиці центральної провінції широкої Канади, щоби з волі Святішого Апостольського Престолу посадити в торжественний спосіб одного з посеред нас на новоствореному Митрополичому Престолові як Митрополита всієї Канади, для вірних нашого обряду, поселених вже більше від пів-сторіччя на цій багатій землі, политій потом та встеленій вже кістками нашого народу, покритій численними храмами, що своїм виглядом нагадують наші колишні рідні святині.

2. Завдання Нової Митрополії

З почуванням найглибшої вдячности для Святішого Отця, Верховного Пастиря Вселенської Христової Церкви, за цей неоціне-

ний дар для нашої Церкви, ми Ваші Єрархи, маючи змогу у вільному світі висловити свобідно наші почування, бажали би в першій мірі запевнити Святий Апостольський Престол, що доложимо всіх наших зусиль, щоби й ця подія, як попередні дві згадані події сталась вихідною датою нової ери в історії нашої Церкви не тільки тут за океаном, але і в рідній батьківщині та на цілому Сході, згідно з тими найдостойнішими висловами, що їх зволив звернути до нас Святіший Отець в свому Посланні з дня 20 січня 1956 року: "Ми вважаємо, Достойні Брати, що те завдання, що його за часів св. Ольги й св. Володимира Всевідучий Бог у недослідимій постанові свого Провидіння поручив благородному цьому народові, цебто завдання привести східні народи до християнської віри й до церковної єдности, воно важне рівнож на сьогодні, хоч за сучасних обставин здається воно натряпляє на різнородні несправедливі утруднення". Минув ледве рік від цього поновного найвищого ствердження про післанництво нашого народу в християнському й нехристиянському світі сучасности. За тим словесним ствердженням прийшла сьогоднішня подія, що є немов тим евангельським квасом для збудження й зросту свідомости нашого народу про те історичне післанництво і завдатком обильних стократних плодів.

Саме ця історична хвилина, що її переживаємо, дає нам милу нагоду оцим спільним пастирським посланням відізватись до Вас усіх, Браття й Сестри, розкинених по всіх континентах нашого поселення, а зокрема до тих відзначених на канадійській землі. Найперше звертаємося до Вас словами Псальмопівця з нашої воскресної Богослужби: "Сей день, егоже сотвори Господь, возрадуємся і возвеселімся в онь". Бо для нашої Церкви й нашого народу це справді "велик-день", що його сотворив Господь. Радіємо передусім тому, що дожили ми нинішної хвилини по всіх різних труднощах нашого церковного росту поза межами нашої батьківщини, а сьогодні стаємо твердою ногою на цій розлогій канадійській землі як правні і рівноправні будівничі Божого Царства на землі. Такий самий наш ріст вже майже закінчений по всіх інших країнах нашого масового поселення і його завершення це тільки питання недалекого часу й нашої духовної зрілости. Може й ми самі провинились у великій мірі, що не дали змоги Святому Апостольському Престолові приспішити створення події, що її щойно нині святкуємо. Церква Божа не вводить у життя творів неспосібних до життя, творів недорозвинених, а в своїй Божій виховній мудрості через довгі роки виконує невдячний уряд материнського піклування й журби. Багато наших вірних не мало тієї потрібної святої терпеливости в очікуванні єрархічного завершення нашого церковного життя, дало обманутись хибними кличами ніби-то патріотичної пропаґанди і замісць працювати над підготованням підстави для нинішної події, на твердих основах Христової Вселенської Церкви, воліли будувати своє церковне майбутнє на пустих словах, на піску. І ця думка може до деякої міри зменшувати нашу радість. До деякої міри, бо таки нинішного дня родиться у нас обусноване сподівання, що по усуненні причини знеохоти чи згіршення, всі люди доброї волі, що їм лежить на серці релігійне добро нашого

народу об'єднаються разом з нами у спільній радості та в спільному храмі нашої Церкви отут на Канадійській землі та по всіх інших країнах поселення, як висловився Святіший Отець у свому Посланні до нас, "щоби ввесь цей улюблений нарід, у якому немало було таких, що радше ізза сучасних обставин, ніж із якоїсь злої волі, відступили нещасливо від одного стада, щоб цей улюблений нарід щоскорше, за Божим надхнінням і Божою допомогою, повернувся до католицької єдности". (Апост. Лист з 20. I. 55).

3. Геройські Подвиги Галицької Митрополії.

Деякою хмаринкою, що може затемнювати ясність цього нашого великого Торжества це тривожлива думка про долю Галицької Митрополії, її Архипастирів, духовенства і вірних, що перебувають нині в тяжкому "іскушенії", що його Господь допустив для Своєї більшої слави. Діла Божі дивні, а шляхи Його нераз дуже тернисті й каменисті для наших ніг. У нашій тривозі ми нераз дуже бажали би дослідити шляхи Божого Провидіння, щоби пізнати, чому то Бог допускає те чи інше лихо на свою Церкву. Щоби опертись такій спокусі треба постійно збуджувати в нас безмежне довір'я до Божого милосердя, що напевно нічого іншого не бажає, як тільки добра нашого. Ось що каже Святіший Отець у Вищезгаданому свому Апостольському Листі, зверненому до всіх наших Церковних Єрархів: "Приглушені благання тих, що їх кайдани, муки і страдання у тих та інших областях ще повніше і ще грімкіше як слова проповіді звіщають і проповідують Христа Розп'ятого, напевно доходять до Господа, вони випрошують у Нього свободу для Церкви, а для гонителів прощення. Майте довір'я, над Богом глумитись не можна; та деколи Бог відкладає порахунок, щоби випробувати в небезпеці віру, твердість, витривалість і терпеливість своїх слуг, подібно як випробовують та очищують вогнем золото від сніді, щоби воно ще більше блистіло. Але Він добрий і справедливий і милостивий, Він бачить Ваші сльози і напевно чує Ваші благання. Майте довір'я" (Апост. Лист з 20. I. 1956).

Над могилами героїв немає місця на ридання, бо геройські подвиги—це не причина до сліз, а мучеництво—це не трагедія. Символом християнства є знам'я хресне, а не китиця рож. Тому події на Рідних землях під сучасну хвилину не повинні притемнювати величі нашого торжества ані зменшувати нашої радости: вони радше є для нашого торжества ще сильнішою і твердшою підставою, бо ж ми маємо справді чим похвалитись, якщо маємо таких неустрашимих Преосвященіших Владик, стільки невгнутих священиків і вірних наших Братів і Сестер, що мимо найтяжчих і лютих переживань остались вірними святій Христовій Церкві і були б готові ще тисячу разів вмерти за Христа.

4. Історичні Змагання Київської Митрополії.

Це правда, що наше серце стискається з болю на думку про їхні страждання, а мимовільна тривога недозволяє нам виявити

вповні нашу безмежну радість. Це думка про долю цієї первісної східньо-европейської Митрополії, з якої ми винесли світло Христової науки та рознесли по всіх континентах нашого поселення. Будучи нині свідками основання нової Митрополії наші думки мимовільно линуть у минувшину до тієї першої нашої Митрополії, що пережила вже більше як 900 років своєї історії. Нині вона із своєї давної суверенної ролі першорядного історичного, церковного і національного чинника зійшла до ролі підрядної титулярної установи, що стогне в ярмі ворогів царства Божого на землі як знаряд духовного поневолення народу. Немає сумніву, що головною причиною тієї історичної траґедії була її постава до Христової правди про одність Церкви. Її історія—це історія прибою чи відбою від Петрової скали, на якій Христос Господь создав свою Церкву на землі. Відбивана від тієї твердої скали хвилями людських пристрастей, вона раз по раз шукала рятунку серед розбурханих історичних хвиль саме на цій Петровій скалі. Імена Іларіона, Климента, Кипріяна, Григорія, Ісидора, Григорія II, Йосифа Болгариновича, Михайла Рагози—це імена тих світлих Єрархів, що творили етапи вдачного чи короткотривалого заякорення на Петровій скалі, часи злагоди розбурханої стихії. Та нажаль знова й знова наша розбурхана стихія відривала нашу первісну Митрополію від тієї тверді, кидаючи Перво-єрархів київських до Суздаля, Володимира над Клязмою, до Москви, до Вильна чи Новгородка на Литві. І запустінієм пустіла Свята Софія попри яку перекочувалися полчища московські, татарські, литовські, польські, що йшли на підбій нашого народу.

І коли врешті решт "Велій Господь і хвален зіло во гроді Бога нашего в горі святій его" (Псал. 48, 1) дня 23 грудня 1595 збудив у серцях найкращих синів цього народу думку, що вони так довго "не є членами Тіла Христового, тобто Церкви Христової, як довго не є в злуці з видимим головою Церкви, найвищим Римським Архієреєм..." то вони вирішили і постановили повернутися до святої Матері Церкви із заявою вірности, любови й послуху для Римського Архієрея, Христового Намісника на землі, спільного Батька всіх християн і верховного Пастиря Христового стада. Від тої хвилі впродовж майже 250 літ київські Архієреї були окрасою Вселенської Церкви, наглядним доказом її вселенства в одності віри при відмінності обрядів і звичаїв. І це гірчичне зерно було б скоро виросло в велике дерево, що обняло б своїми віттями всі народи Сходу. Та ворог церковної єдности і християнського мира в світі ужив у відношенні до Київського перво-єрарха всіх можливих підступів і насилля, щоби перешкодити такому успіхові з тяжким нарушенням церковного права постала друга київська митрополія, нез'єдинена з Петровою скалою. Оцю другу київську митрополію по 60 роках позірної самостійности зустрінула справді сумна доля, бо її насильно прилучено як звичайну єпархію до складу московського патріярхату, що постав на Півночі в наслідок безоглядної церковної політики північних земель, що змагали не тільки до незалежности від Києва, але й до підкорення Києва, в ім'я теорії Москви—III Риму. Обмосковлююча політика т. зв. "священого синоду" вкінці знищила значення Києва та його митрополії до тієї міри, що коли в

новіших часах була Богом дана нагода визволитись зпід тієї кормиги, не було ні відповідних людей ні відповідних ідей, що могли би поставити визвольні змагання на правильні шляхи правдивого "освободження в правді". Даремно впродовж цілого XVII й XVIII віку укр. католицька Єрархія намагалась переконуванням і просьбами в ім'я релігійного й національного добра народу привести нарід до одности віри й Церкви. Вправді подекуди були гарні, але нажаль тільки тимчасові успіхи, бо вже в самих умовинах з'єдинення деякі провідники зайняли виразну вижидаючу поставу, уважаючи своє з'єдинення тільки тимчасовим. Дарма старалися що-кращі мужі з обох сторін дійти до якогось тривалого порозуміння письмами, переговорами, зустрічами, навіть спільними конференціями. Великих зусиль докладали митрополити Йосиф Велямин Рутський та Петро Могила, Сильвестер Косів та Антін Сєлява, Гавриїл Коленда та Денис Балабан, Кипріян Жоховський та Йосиф Тукальський, щоби згадати тільки важніших. У XVIII віці об'єднюючі змагання захопили майже цілий правий беріг Дніпра так, що здавалось закріпиться з часом єдність з Апостольським Престолом цілого нашого народу. Ще в другій половині XVIII ст. Митрополит Язон Смогоржевський запропонував Георгієві Кониському остаточне й загальне церковне порозуміння. Нажаль всі ці спроби не принесли бажаних успіхів і справа церковної єдности не була завершена.

В такому стані застали київську Митрополію тяжкі часи московської неволі. Зачався новий процес об'єднання, але який відмінний в цілях і методах від попереднього. На місце єдности Церкви Христової прийшла єдність імперії, на місце успішних переговорів прийшли поліційні репресії, а вкінці в наслідок тієї "об'єдинительної" московської дії була знищена київська католицька церковна провінція. За довгий період майже 170 років мирні спроби і змагання до вирішення питання про церковну єдність вже не повторялися. Не було на те ані відповідної свободи слова ані доброї нагоди.

5. Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький, великий апостол церковного об'єднання.

Розвалену царську тюрму народів дуже скоро заступила нова тюрма народів, побудована на засадах матеріялізму та воюючого безбожництва. Наш нарід по кількох світлих хвилинах визвольних змагань дістався знову до тюрми, що поневолює духа й тіло. Врятувалася вправді на деякий час Галицька, а попри неї й Срібна Карпатська земля і там могло продовжуватись упродовж двох десяток років католицьке життя. Осталась була поза совітською тюрмою і частина Волині, Холмщина й Підляшша. Але на тих землях не прийшло, на жаль, між війнами до якогось нового обміну думок та нових змагань до церковної єдности. Щойно в 1942 році, в часі воєнних дій, що позривали кордони, які ділили наш нарід, бл. п. слуга Божий Андрей Шептицький, митрополит Галицький, простягнув знову руку до порозуміння й згоди та до праці над досягненням церковної єдности тим мужам, що тоді бралися кермувати православною церковною громадою. На-

жаль обставини були такі тяжкі, а воєнні події розвивались з такою змінністю, що простягнена рука зависла в повітрі, а найшляхетніші наміри митрополита Андрея не стрінули належного зрозуміння. З тяжким болем серця слідкував слуга Божий Андрей за відгуками своїх письм, звернених до наших православних владик і до світської інтеліґенції. Холод і неохота з їхнього боку були наглядними доказами, що за цей довгий період поневільного церковного життя під різними займанщинами вже таки призабулися традиції світлої минувшини і шляхетні змагання тієї київської церковної провінції про церковну єдність взагалі, що колись раз-у-раз підіймались і одушивляли щокращих провідників народу.

6. Українська Церква у вільному світі й наше завдання.

В останніх десятиріччях вільне українське католицтво й вільне православіє опинились поза межами Батьківщини, на поселенню у вільних країнах світу, де можуть свобідно жити й розвиватись. Вже здається проминули часи перших кроків та початкового їхнього зросту. Наше нинішнє торжество це святкування події, яка вказує наглядно, що ми вже виросли далеко понад зацікавлення тільки парохіяльними чи місцевими справами. Ми спостерігаємо рівнож і по стороні православної частини нашого народу замітні поступи церковного життя й розвою діяльности, що виходять вже поза рямці місцевих потреб. Вже здається наспів справді час, щоби подумати поважно про здійснення заповіту Христового: "Да всі єдино будуть, якоже Ти, Отче, во мні, а я в Тобі" (Ів. 17, 21). До того, те, що діється сьогодні на території Київської та Галицької Митрополії та на Срібній Землі, вказує, що ця справа не тільки вже назріла, але й пекуче потрібна.

Тому в обличчі історії й сучасности, йдучи слідами наших великих попередників, ми нині зібрані тут у Вінніпеґу з торжественної нагоди інтронізації нашого Митрополита поза межами нашої Батьківщини, звертаємося до всіх тих синів нашого народу, що для них Христове ім'я й Христова справа не є порожним звуком, але мірилом, джерелом і життєвою справою кожного християнина,—звертаємося з зазивом віддати нашу сучасну дань зусиль і змагань і доброї волі для сповнення останнього Христового заповіту: "Да вси єдино будуть". Кожне сторіччя і кожне покоління має обов'язок взяти собі до серця ці Христові слова і призадуматись, як то треба приложити до їх здійснення всіх зусиль та принести всі жертви, щоби Христове бажання сповнилось. Те, що й досі несповнений цей Христовий заповіт, повинно зганяти з очей сон усім тим, що несуть відповідальність за долю мільйонів безсмертних душ. Байдужність хоч би тільки до одного слова Христової Євангелії є показником невеликої внутрішньої вартости християнина, а що ж говорити про байдужність до такої великої заповіді, висказаної Христом Господом при працальній вечері? Та ж від сповнення цього Христового заповіту залежить доля християнства в світі.

Тому й ми переконані, що ми не сповнили би волі Божої, якщо нині, в цю торжественну хвилину, не звернули б уваги на таку

велику та пекучу потребу єдности Христової Церкви на землі, а нашої Церкви зокрема. Немає сумніву, що в наших теперішніх часах і обставинах ми можемо повторити слова наших попередників, єрархів з кінця XVI сторіччя, що у збірному Пастирському Письмі з дня 2. грудня 1594 року писали: "Не хочемо обтяжувати наших совістей таким великим тягарем, що спасіння стільки душ було б далі загрожене ізза цих розходжень у вірі, хоч ми й наші попередники думали про ту справу і старалися зарадити тому, але безуспішно. Тому, за Божою поміччю, ми постановили оцим сильно зобов'язатися побуджувати себе взаїмно й утверджуватися в продовженні тих змагань, щоби, як було колись, ми могли одними устами й одним серцем славити й прославляти честигідне та велике ім'я Отця і Сина і Святого Духа разом з нашими любими братами римлянами, перебуваючи під одним видимим пастирем Церкви Божої, бо Йому та честь першенства завжди належалась". (Гляди: "Orientalia Christiana, N. 12 Febr. 1925, G. Hofman, S.J., Die Wiedervereinigung, p. 136).

Також і ми вважаємо за вказане звернутись до всіх людей доброї волі і просити їх, щоби доложили всіх зусиль, з готовістю навіть понести деяку жертву з речей друго- і третьорядних, щоби тільки осягнути цю бажану Христом Господом єдність Христової Церкви на землі для побіди Його царства над царством сатани, що з такою скорістю поширюється серед народів. Наші попередники, Церковні Єрархи, впродовж віків (XIII, XV, XVI ст.), раз-у-раз започатковували нові зусилля, щоби привернути єдність Христової Церкви. Змагались вони за те, як самі торжественно заявили перед цілим світом, "для слави Божого імени й за святий мир у Христовій Церкві" (Умовина 33 з II. VI. 1595). При цьому застерігали собі участь в переговорах про остаточне з'єдинення цілого християнського Сходу з Петровою скалою. "Якщо колись за Божою допомогою і інші наші брати Східньої Церкви приступали б до єдности з Західньою Церквою та за спільною згодою цілої вселенської Церкви вирішили б щонебудь відносно впорядкування та направи обрядів тієї ж східньої Церкви, просимо, щоби й ми були учасниками цього, як люди тієї самої віри та обряду" (Умовина 31 з II. VI. 1595. (Гляди: Ґ. Гофман, як вище, стр. 148).

Отже як наші попередники так і ми хочемо причинитись всіми зусиллями до об'єднання зі Святим Апостольським Престолом. Та ми не хочемо застерігати собі яке право, щоби наші нез'єдинені брати переговорювали в цій справі тільки з нами. Вони можуть переговорювати в цій справі з самим Верховним Пастирем Вселенської Церкви, навіть під умовою створення Київського патріярхату. Ми вповні свідомі цього, що тим шляхом і в такій площині може прийти до об'єднання наших нез'єдинених братів у Христовій Церкві. На привернення одности в Христовій Церкві ми маємо загально признане післанництво, історично оправдане. Те післанництво виконують наші брати на рідних землях з дуже великими обмеженнями. За те ми, в вільному світі, можемо змагатись за ту справу й дати наш повний вклад, щоби щоскорше повторилася подія зперед 500 літ, але вже тривала й вічна, коли Схід і Захід підписали б спільний маніфест радости з

приводу об'єднання, словами Буллі Флорентійської Унії з 6. VII. 1439: "Радуються небеса й тішиться земля, бо усунено сьогодні перешкоду, що розділювала Східню й Західню Церкви, маємо знову мир і згоду на оцьому угольному камені Христовому, що з двох створив одне і сильним вузлом любови й мира злучив обі частини і з'єднав договором тривалої єдности. По довгій мряці смутку, по чорному й нещасному захмаренні розбрату возсіяло всім ясне світло бажаної єдности. Радіє Мати Церква, бо бачить своїх дітей, дотепер проживаючих в незгоді, навернених до одности і мира. І коли передше Вона гірко плакала над їхніми роздорами, тепер у невисказаній радості благодарить Бога за їхню чудову згоду. Та й усі вірні по цілому світі, що носять християнське ім'я, тішаться разом з Матір'ю Католицькою Церквою".

7. Молімось всі про єдність Христової Церкви.

Ми вповні свідомі того, що тільки всемогуча Божа благодать може приспішити таку хвилину та й не сумніваємося, що Милосерний Господь не щадить своїх благодатей для тієї святої справи. Але успіх Його благодатей залежить завжди від нашої співпраці. Ця співпраця не трудна, бо вистачає тільки добра воля з нашого боку, тобто сильне, жагуче бажання єдности релігійно-церковної, щоби сповнився Христовий заповіт: "Щоб усі були одно... І буде один пастир і одно стадо" (Ів. 17, 21; 10, 16).

Якщо таке бажання єдности справді сповнило би серця нас усіх єпископів, священиків і мірян, то була б усунена найбільша перешкода церковно-релігійної єдности, а всемогуча Божа благодать доконала б решту.

Але й саме бажання такої єдности може зродитись в наших серцях тільки при помочі Божої благодаті. Про ту благодать ми повинні всі безустанно благати Бога. Ми повинні покірно й ревно молитись, щоб наш Божественний Спаситель, який так гаряче бажає бачити всіх своїх дітей об'єднаних під видимим проводом свойого Намісника на землі, оживляв і постійно скріпляв те бажання в наших серцях та ласкаво поміг нам щоскорше перевести його в життя.

До молитви треба додати добрі діла християнського милосердя та добровільні вчинки покути й задоситьучинення, щоби таким чином надолужити Божій справедливості за всі занедбання й недостачі, які стали на перешкоді до здійснення тієї святої християнської єдности.

Бо, сказати правду, то бажання релігійно-церковної єдности тільки тоді здійсниться, якщо буде йти впарі зі щирою братньою християнською любов'ю всіх до всіх, тобто з такою любов'ю, якою нас усіх полюбив і любить безмежно Господь наш Ісус Христос. Ота щира братня любов об'єднає нас усіх з Богом і отворить наші серця на світло Божої правди, висвітлить різниці, що нас ділять, роз'яснить і спростує непорозуміння, вкаже на можливості церковно-правного й адміністративного порядку, а вкінці дасть змогу обмінятись взаїмними здобутками пізнання й досвіду, письмом і словом так, як повинно бути між людьми, що

кермуються тільки одною спонукою, а саме спонукою більшої Божої слави і спасіння християнських душ.

Всі наші благання, добрі діла й почини, в тій справі зложім на руки нашої Небесної Матері, Пречистої й Пренепорочної Діви Марії, Цариці України, з проханням, щоб Вона зложила їх у стіп Свойого Божого Сина й виєднала нам ту велику святу ласку бачити щоскорше ввесь наш український нарід об'єднаний в одній правдивій Вселенській Христовій Церкві під проводом наслідника Верховного Апостола св. Петра.

В живій надії на скоре здійснення великого бажання Христового: "Да вси єдино будуть", ми всі разом уділяємо вам усім, Дорогі Брати й Сестри, наше Архиєрейське Благословення.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіми вами.

Дано в Вінніпеґу, Року Божого 1957, місяця лютого, в празник Стрітення Господнього.

COLLECTIVE PASTORAL LETTER

OF THE UKRAINIAN CATHOLIC HIERARCHY
IN THE FREE WORLD

on the occasion of the erection of

UKRAINIAN CATHOLIC METROPOLITAN SEE
in Winnipeg

✠ MAXIME HERMANIUK, Archbishop Metropolitan of Winnipeg

✠ CONSTANTINE BOHACHEWSKY, Titular Archbishop of Beroe, Apostolic Exarch of Philadelphia, Pennsylvania

✠ IVAN BUCHKO, Titular Archbishop of Leucade, Apostolic Visitator to the Ukrainians of Western Europe

✠ AMBROSE SENYSHYN, Titular Bishop of Maina, Apostolic Exarch of Stamford, Connecticut

✠ NEIL SAVARYN, Eparch of Edmonton

✠ ISIDORE BORECKY, Eparch of Toronto

✠ ANDREW ROBORECKY, Eparch of Saskatoon

✠ GABRIEL BUKATKO, Titular Bishop of Severiana, Apostolic Administrator of Krizevci

✠ JOSEPH SCHMONDIUK, Titular Bishop of Zeugma di Mesopotamia, Auxiliary Bishop of Philadelphia

---

TO THE VERY REVEREND AND REVEREND CLERGY
AND TO THE BELOVED FAITHFUL

PEACE IN THE LORD AND EPISCOPAL BLESSING!

Dearly Beloved in Christ,

DURING one thousand years of the history of our Church and nation, there were special eventful occasions on which our Church Hierarchy, conscious of the great mission of our people in Eastern Europe, got together to solemnly mark the events and to draw up plans for the future, in order to better fulfil their duties of spiritual pastors, whom the "Holy Ghost has placed to rule the Church of God". (Acts 20, 28).

1. Third Ukrainian Metropolitan See

One of those momentous events and occasions for a solemn convention took place in the beginning of the eleventh century, when our Church Hierarchy, that is Our Illustrious Predecessors, convened in Kiev, mother of Ukrainian cities, to solemnly install the first Metropolitan of that city and of all Ukraine. That event was the beginning of a new era in the Eastern Europe and the neighbouring countries. Headed by the chief Archbishop of Kiev, Eastern-European Christianity became an inseparable part of the eastern branch of Christ's Kingdom on earth, enlightening the neighbouring pagan regions and serving as a stronghold of Christian culture for centuries unto the present time. This Christianity now so admirably holds back the invasion of a new godless paganism, bringing about in those regions a sort of a new Christian era of struggle and martyrdom, which according to the Holy Fathers, is to guarantee the invincible progress of Christianity in the world.

The second notable event in the life of our Church was the one that took place in the beginning of the nineteenth century, when our Hierarchy, that is Our Predecessors, convened in the city of Lviv, to renew a center of Christian Catholic mission, on the ruins brought about by internal dissensions among Christians and by persecutors, who, while subjecting their victims to violence, thought they were offering a sacrifice to God, and to enthrone according to the will of the Holy See, Anthony Anhelovich, as new Metropolitan of Halych, who was followed by his Illustrious Successors: Michael, Gregory, Spiridon, Joseph, Sylvester, Julian, Andrew, and finally by Joseph the second, who is now in prison, suffering for Christ's sake, "that all may be one". A hundred and fifty years have lapsed since that time,—years inscribed in golden and bloody letters in the history of the Catholic Church.

To these notable events should be added to-day's historical moment, which takes place at the time of the greatest tragedy of our Church in our fatherland. Our Hierarchy has gathered here to-day in the free world, in the central province of our vast Canada, to solemnly enthrone, according to the directions of the Holy Apostolic See, one of Us on the newly erected Metropolitan See, as Metropolitan of Canada for the faithful of our rite, that have settled for over half a century in this land soaked with their sweat and adorned by numerous sacred edifices, which by their appearance, remind us of our former churches back in our native land.

2. Task of the New Metropolitan See

It is with a sentiment of deep gratitude to the Holy Father, sovereign Pastor of Christ's Catholic Church, that We, your Hierarchy, freely express Our feeling and wish to assure the Holy See of Our utmost efforts, that this event, like the two above-mentioned events, may be a decisive date in the new era of our Church, not only here on this side of the Atlantic, but also in our native land and in the entire East, in accordance with the worthy expressions of the Holy Father directed to us in the message dated January 20th, 1956: "We consider, Venerable Brethren, that the task which all-seeing God in

the inscrutable decision of His Providence, had entrusted during the times of St. Olga and St. Vladimir, to this noble people, to lead the eastern nations to the Christian Faith and the unity of the Church, is equally valid at this time, although in the present circumstances it seems to be obstructed by unjustified difficulties. Only one year lapsed since that most authoritative confirmation of our people's mission in the present Christian and non-Christian world was renewed. This solemn confirmation is followed by to-day's event, which could be likened to the evangelical leaven destined to arouse and increase our people's consciousness of their historical mission, with the assurance of bountiful crops.

The historical moment which we are now experiencing gives Us much pleasure and offers Us an opportunity to address you, Dearly Beloved in Christ, in this collective Pastoral Letter. We wish to speak to all of you, scattered over the continents where you have settled, and in particular to you who live on the Canadian soil. First of all, We address you in the words of the Psalmist, as quoted in our Divine Easter Service: "On this day that the Lord has given us, let us rejoice and be happy". And indeed, this is a great day for our Church and our people. The Good Lord has given it to us. We rejoice, first of all, because we have lived to see this eventful period of the growth of our Church outside the boundaries of our fatherland, and because we have firmly established ourselves on this vast Canadian soil, as legal builders and co-builders of Christ's Kingdom on earth. This same growth is noticeable in other countries where our people have settled en masse, and the completion thereof is just a matter of time and of our spiritual maturity.

It might be through our own fault that we did not give the Holy Apostolic See an opportunity to hasten this solemn event. The Church of God does not bring to life things that are not fit for life,—things not yet properly developed, but in Her divine wisdom She performs the ungrateful duty of care and worry. Many of our faithful did not have the holy virtue of patience to wait for the hierarchical crowning of our Church life. They allowed themselves to be deceived by the false cries of the would-be patriotic propaganda, and instead of exerting their efforts towards the preparation of the basis for to-day's event, on the solid foundation of Christ's Catholic Church, they attempted to build their future religious life on idle words,—on sand. This consideration is liable to temper to some extent, our joy. We say: to some extent,—because we have a sound reason to expect, that after having removed the cause for discouragement, or the bad example, all people of good will, that have at heart our spiritual welfare, will again unite with us in common joy, and in the common temple of our Church here on the Canadian soil and in other countries where our people have settled, as was expressed by the Holy Father in his message to us, "that this entire beloved nation, in which there were many that separated from the one flock, not so much on account of bad will, but rather on account of the present circumstances,—that this beloved nation may, by the divine inspiration and assistance return as soon as possible to the Catholic unity". (Apost. Letter, 20. I. 55.).

3. Heroic Deeds of the Metropolitan See of Galicia

A little cloud that is liable to cast a shadow upon the splendor of our to-day's celebration, is the alarming thought concerning the fate of the Metropolitan See of Galicia, her bishops, clergy and faithful, who are now suffering great tribulation, that God has permitted for His greater glory. The deeds of God are very strange, and His ways are sometimes very thorny and rocky for our feet. In our afflictions we would sometimes like to scrutinize the ways of Divine Providence to learn why God allows evil to befall on His Church. In order to resist such a temptation, we must continually revive in us boundless trust in the Divine Mercy, that desires nothing but our own good. Here is what the Holy Father wrote in the above-mentioned Apostolic Letter addressed to our entire Church Hierarchy: "The silenced pleas of those who are in chains and who suffer in various regions, announce Christ crucified and preach more fully and loudly than the words of sermon. They are certainly heard by God; they intercede before Him for the liberty of the Church, and they ask pardon for the persecutors. Have confidence. God shall not be mocked. But sometimes He delays the day of retribution to test His servants' endangered faith, fortitude, perseverance and patience, just as gold is tested and purified by fire that it might glitter more brightly. God is good, just and merciful. He sees your tears, and He certainly hears your prayers. Have confidence. (Apost. Letter of Jan. 20th 1956).

It is of no avail to weep over the graves of heroes, for the heroic deeds offer no reason for the shedding of tears, and martyrdom is not tragedy. The symbol of Christianity is a cross and not a bouquet of roses. Therefore the events that are now taking place in our native lands should not dim the grandeur of our celebration, nor should they diminish our joy, but should rather serve as its solid foundation, for we have reason to boast, when we know that we have such fearless bishops, dauntless priests and faithful brothers and sisters, who remained loyal to the Church of Christ in spite of cruel persecutions.

4. Historical Efforts of the Metropolitan See of Kiev

It is true, our hearts ache with sorrow when we think of our suffering brethren, and our natural anxiety for their welfare does not permit us to fully express our joy. We are alarmed at the fate of our first East-European Metropolitan See of Kiev, which carried the light of Christian Doctrine to the countries where our people had settled. As we are witnessing this latest erection of a Metropolitan See, our thoughts take us back to the time of the creation of our first Metropolitan See that existed for over nine hundred years. Long ago it served as principal factor in the promotion of our ecclesiastical and national welfare. Now it is reduced to a subordinate titular institution that groans under the yoke of the enemies of Christ's Kingdom on earth, and as a tool of spiritual enslavement of the people. No doubt, the main cause of this historical tragedy lies in its attitude towards Christ's teaching with regard to the unity

of His Church. Its history is a series of unions with and separations from the Rock of St. Peter, upon which Our Lord built His Church. Separated from the solid Rock by the waves of human passions, it sought over and over again, refuge on the Rock of St. Peter. Names like Ilarion, Clement, Cyprian, Gregory, Isidore, Gregory II, Joseph Bolharynovich and Michael Rahoza, are the names of our Hierarchy members, that had at different periods of time, successfully or briefly held our Church anchored to the Rock of St. Peter. To our regret, the agitated class of our people repeatedly broke away from this solid foundation, exiling the Kiev Hierarchy, and imprisoning them at Suzdal, at Vladimir on Klazma, at Moscow, Vilna or at Novgorod in Lithuania. St. Sophia was lying in desolation, as Moscovite, Tartaric, Lithuanian and Polish legions marched by, seeking to subjugate our people. When at last, the "Great Lord, and exceedingly to be praised in the city of our God, in His holy mountain" (Ps. 48, 1), on December 23rd, 1595, infused in the hearts of the best sons of the Ukrainian people, that as long as "they are not in union with the visible Head of the Church, the Sovereign Roman Pontiff, they are not members of the Mystical Body of Christ, that is the Church of Christ". So they decided to return to Holy Mother the Church, professing loyalty, love and obedience to the Roman Pontiff, Christ's Vicar on earth, Father of all Christians and supreme Pastor of Christ's flock. From that time on, the Bishops of Kiev, were for almost 250 years an adornment to the Catholic Church,—a striking example of Her catholicity in the unity of faith, and in the diversity of rites and religious customs. And this mustard seed was to grow to be a big tree, that would embrace with its branches all the nations of the East. But the enemy of Church unity and Christian peace in the world employed every means of deceit and violence to crush every success of the Kiev Metropolitan See. By grave distortion of Church law, a new metropolitan see was erected in Kiev, not in union with the Rock of St. Peter. But after only sixty years of its apparent autonomy, a sad fate awaited it. By violence it was annexed as an ordinary eparchy to the Moscow patriarchate, that was erected in the north as a consequence of irresponsible church policy of the regions, that was not only bent on separation from Kiev, but also on the incorporation of Kiev in the name of the theory of Moscow,—Third Rome. The Moscovized policy of the so-called "Holy Synod" finally undermined the authority of Kiev to such an extent, that after this there could be found no properly qualified men with proper ideas, who could direct the liberation efforts along the right road, on the way to the "true liberation". In vain did the Ukrainian Catholic Hierarchy strive in the seventeenth and the eighteenth centuries, by persuasion and appeals, to bring back the people to the unity of Faith and Church, for their spiritual and national welfare. It is true, their efforts met with some successes, but these were of short duration, because according to the conditions of Union, some leading persons openly assumed awaiting attitude, considering Union as just a temporary matter.

In vain did the leaders of both sides attempt to come to some understanding by writings, negotiations, meetings and even by con-

ferences in common. Special endeavours along the way of Union were made by Metropolitans Joseph Weliamin Rutsky, Peter Mohyla, Sylvester Kosiw, Anton Seliava, Gabriel Kolenda, Dennis Balaban, Cyprian Zachowsky and Joseph Tukalsky. All these were prominent men. In the eighteenth century the Union movement spread almost all along the right banks of Dnieper River. It seemed that the Union of our entire nation with the Apostolic See would soon be firmly established. In the second half of the eighteenth century Metropolitan Jazow Smogozewsky proposed to Georgie Konysky general and final Church Union agreement. Unfortunately all these efforts did not produce desired results, so the matter remained unaccomplished.

That was the state of affairs of the Kiev Metropolitan See, when the time of Moscow slavery came. A new process of unification had been started. But this time the aims and methods were different from the previous ones. In place of Church Unity there came the unification of the empire; in place of successful negotiations, there came the police reprisals; and finally, as a consequence of the unifying action of Moscow, the Kiev Catholic province was liquidated. The peaceful endeavours of almost 170 years, intended to solve the problem of Church Unity have not been repeated. There was neither the freedom of speech nor a favorable occasion.

5. The Servant of God Metropolitan Andrew Sheptycky, the great Apostle of Church Unity

On the ruins of the czarist prison of the nations, there soon arose another kind of prison, constructed on the foundations of materialism and godlessness. After a brief period of liberation movement, our people were again thrown into prison that enslaves the spirit as well as the body. It is true that the province of Galicia and the Silver Carpathian Land were spared for some time. There, Catholic life flourished for two decades of years. Parts of Volhynia, Kholm and Pidlashe, also remained outside the boundaries of the Soviet prison, but it is to be regretted, that in time of peace, between the first and the second world wars, there was no new exchange of thought with regard to the unity of Church. It should be mentioned that in 1942, during the terrible war that disrupted all the boundaries which separated our people, the late servant of God, Andrew Sheptysky, Metropolitan of Galicia, again extended a friendly hand to men who undertook to rule the Orthodox church flock, in order to arrive at some agreement. Unfortunately, the conditions were so adverse, and the war events were so changeable, that the extended hand was left hanging in the air, and the most noble intentions of the Metropolitan were not properly understood. It is with a heavy heart that this servant of God awaited responses to his writings directed to our Orthodox bishops and lay intelligentsia. The coolness and apathy on their part served as general proof that after a long period of enslaved religious life, under the pressure of different dominations, the traditions of the glorious efforts of the Kiev ecclesiastical province towards the Church Union had been forgotten,—the efforts that repeatedly tended to arouse enthusiasm in the hearts of the prominent leaders of the nation.

6. Ukrainian Church in th Free World and Our Task

In the last few decades the free Ukrainian Catholicity and the free Orthodoxy have well established themselves outside the boundaries of the fatherland, where they can freely exist and develope. It appears that the time of their first steps and the initial growth has ended. The solemn festivity that we have just witnessed, points out that we have outgrown the limited interest in the purely parochial and local matters. We also notice that on the Orthodox side of our people, here are marked signs of progress in the church life and activities, that go beyond the boundaries of local nature. Now it appears that the time has come when we should seriously think of the realization of Christ's will: "That all may be one, even as Thou, Father, in Me, and I in Thee". What is now happening on the territory of the Kiev Metropolitan See, and that of Galicia, indicates that the matter has not only ripened, but that it is most pressing.

Therefore in the light of past history and the present, following in the footsteps of Our great Predecessors, We, gathered here together in the city of Winnipeg, on the occasion of the installations of our Metropolitan, outside the boundaries of our fatherland, hereby address all the sons of our nationality, to whom the name of Christ and Christ's cause are not just empty sounds, but a norm, a source of inspiration and a vital matter of every true Christian,—We address an appeal to you to pay your present debt of efforts and good will, in order that Christ's prayer: "That all may be one", may be fulfilled. Every century and every generation has a duty to seriously ponder these words, and to think what means could be employed, and what sacrifices should be made that Christ's wish may be fulfilled. These words should awaken all those who are responsible for the fate of millions of immortal souls. Indifference with regard to even a single word of Christ's gospel, would be an indication of a small spiritual value of a Christian; and what should be said of the indifference with regard to such an important commandment of Christ at His Last Supper? Salvation of Christianity depends upon the realization of this Christ's will.

And therefore We are aware that We would not be doing the will of Christ, if on this solemn occasion We did not draw attention to the great and urgent necessity of the unity of Christ's Church on earth, and of our Church in particular. At this time and in the present circumstances, We may repeat the words of Our Predecessors in Hierarchy, who towards the end of the sixteenth century, in their collective Pastoral Letter, dated Dec. 2nd, 1594, wrote: "We do not wish to burden Our conscience with such a great responsibility, (being aware) that the salvation of so many souls would be endangered by this divergence in faith, although We and Our Predecessors have thought the matter over and have tried to remedy the evil, but unsuccessfully. We have, therefore, decided to bind Ourselves in common to rouse and to encourage Ourselves mutually in the continuation of Our efforts, in order that with one mouth and one heart we all may glorify and praise the majestic Name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost, in union with our beloved Roman brethren, under one visible Pastor of the Church of God, for to him

that honour was always due". (Letter of Hierarchy, 2. XII. 1594; see Orientalia Christiana N. 12 Feb. 1925; G. Hofman, S.J., Die Wiedervereinigung, p. 136).

We likewise think it is proper to appeal to all the people of good will, asking them to do their utmost and be ready to make sacrifices of secondary nature in order to achieve the unity of the Church of Christ, Who so ardently desired that His Kingdom triumph over the kingdom of Satan, which spreads so rapidly. Our Predecessors in Church Hierarchy of the 13th, 14th and 15th centuries repeated over and over again new efforts to bring about that unity. This they did, as they themselves proclaimed to the world: for the glory of God and for the holy peace in Christ's Church". In connection with this, they reserved for themselves (the privilege) of partaking in the negotiations pertaining to the final unification of the entire Christian East with the Rock of St. Peter. "If in later years, with the assistance of God's grace, our other brethren of Eastern Church should decide to unite with the Western Church, and with the mutual consent of the entire Catholic Church, if they should decide to do something pertaining to the coordination and reform of the said Eastern Church, We pray that We may participate as people of the same faith and rite. (Cond. 31.—11. VI. 1595; see G. Hofman, as above, p. 148).

Therefore, We, like Our Predecessors, wish to employ every means to bring about Union with the Holy Apostolic See. We do not wish to reserve for Ourselves any right to discuss this matter with our separated brethren. They may do this with the Sovereign Pontiff of the Catholic Church himself, even on condition of reviving the Patriarchate of Kiev. We are aware that in this way and on this level the reunion of our separated brethren may be brought about. Our brethren in the native lands are already performing this mission, but with great restrictions. And for us, who live in the free world, we can strive to promote the cause by giving it our full investment of support, so that the event of five hundred years ago may soon be repeated, and be lasting, when East and West could sign a common manifesto of joy on the occasion of the Union, in the words of Bull of the Florence Union of 6. 7. 1439: "Let heaven rejoice and let the earth be happy, for to-day there has been removed an obstacle which separated the Eastern and the Western Churches. We again enjoy peace and concord on Christ's cornerstone, that made one out of two, and has strongly and lastingly united the two parts by a link of love and peace. Mother the Church rejoices, for She looks upon Her children, that had hitherto lived in discord, reunited again and living in peace. When She, earlier, wept bitterly over their discord, to-day in Her untold joy She thanks God for the harmony. And all the faithful throughout the world, that call themselves Christians, rejoice with their Mother, the Catholic Church".

7. Let Us Pray for Unity in Christ's Church

We are aware that only God's grace can hasten the time of Union, and We have no doubt that the Merciful Lord is not sparing His grace for that holy cause. But the success of divine grace depends upon our co-operation. This collaboration is not difficult, for it only

requires of us good will, that is a strong and ardent desire of Church unity, in order that Christ's commandment: "that all may be one", and "that there be one flock and one pastor", may be fulfilled. (John, 17, 21; 10. 16).

If that desire of unity could really fill the hearts of all our bishops, clergy and faithful, the greatest obstacle to the religious-church unity would be removed, and then the divine grace would supply the rest.

But the desire itself cannot be born in our hearts, without the assistance of divine grace. We should therefore pray humbly and devoutly for that grace in order that Our Divine Saviour, Who wishes that all His children should be united under the visible guidance of His Vicar on earth, may enliven and continually strengthen that desire in our hearts and help us, that we may the sooner bring it to life.

Christian works of mercy and voluntary acts of penance and satisfaction should supplement our prayers, that we satisfy the divine justice for all our sins of negligence and omission which are in the way of unity. For truly, that desire of religious-church unity will be fulfilled only when it will be accompanied by Christian brotherly love of all and for all, such as is the love of Our Lord Jesus Christ for all of us. That sincere brotherly love will unite us all with God; it will open up our hearts to the light of the divine truth; it will show the differences that divide us; it will explain and correct our misunderstandings; it will indicate the possibilities of canonical and administrative order; and finally, it will give us an opportunity to mutually exchange our achievements of knowledge and experience by writings and spoken word, for that is the way it should be with the people whose chief motive is the greater glory of God and the salvation of souls.

Let all our prayers, good works and undertakings in this matter, be placed in the hands of Our Heavenly Mother, the most pure and immaculate Virgin Mary, Queen of Ukraine, asking her to lay them at the feet of her Divine Son, and obtain for us the grace to see our Ukrainian people reunited in the one, true, Catholic Church, under the Vicar of Christ, successor of the chief Apostle, St. Peter.

With a firm hope for the fulfilment of Christ's desire: "that all may be one", We impart upon all of you, Dearly Beloved in Christ, Our Apostolic blessing. May the grace of Our Lord Jesus Christ, and the love of the Father, and the communion of the Holy Ghost be with you all.

Given in Winnipeg, in the year of Our Lord 1957, in the month of February, on the Feast of the Purification.
